

Το βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου είναι αφιερωμένο στα παιδιά που καλούνται να χορέψουν με τα κύματα και σε όσους τους κρατούν το χέρι ώσπου να κοπάει η τρικυμία

Tο Clown Care Unit είναι μια ενταγμένη υπηρεσία που προσφέρουν οι παιδιατρικές κλινικές των νοσοκομείων στις ΗΠΑ με ειδικά εκπαιδευμένους γιατρούς-κλόουν, οι οποίοι εργάζονται μόνιμα σε στενή συνεργασία με τους θεράποντες γιατρούς, τους νοσοκόμους και τους γονείς με στόχο να απαλύνουν έστω και για λίγο τον φόβο της αρρώστιας ή του θανάτου. Μάλιστα, όπου εφαρμόστηκε, παρατηρήθηκε μείωση των φαρμάκων κατά 20% και μείωση της νοσηλείας των παιδιών κατά 50%.

Το βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου είναι αφιερωμένο «στα παιδιά που καλούνται να χορέψουν με τα κύματα και σε εκείνους που τους κρατούν το χέρι ώσπου να κοπάσει η τρικυμία», στα παιδιά που νοσηλεύονται ως μακροχρόνιοι ασθενείς - και όχι μόνο.

ΔΕΠΑ ΕΜ
ΕΙΜΑΣΤ
ΑΠΟ ΟΣ

«Τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις;»

«Μουσακάς... μουσικός. Και ζογκλέρ. Και αστείατρος.»

Ηδη από την πρώτη παράγραφο, η συγγραφέας, που στα βιβλία της κινείται γύρω από εξαιρετικά ευαίσθητα θέματα, ορίζει το πλαίσιο. Η ασθένεια και η διαχείρισή της από τους ειδικούς είναι η μία πλευρά. Χρειάζεται, όμως, και κάτι ακόμα... Ένα άλλο φάρμακο, που καθιστά την προσέγγιση ολιστική. Ποιο είναι αυτό; Και είναι μόνο ένα; Θα το μάθουμε μέσω της ιστορίας του Ζήση, που το γέλιο είναι η δύναμή του. Και χάρη σ' αυτή τη δύναμη θα βγει νικητής. Και θα επιστρέψει στο Λευκό Κάστρο για να πολεμήσει τα Μαύρα Βέλη που σκορπούν φόβο, ίσως και θάνατο κάποιες φορές. Αυτή τη φορά θα επιστρέψει ως γιατρός. Και, μάλιστα, παιδίατρος. Με τρυφερότητα, αγάπη και, κυρίως, ενσυναίσθηση απέναντι στους μικρούς του ασθενείς.

«Κύριε Χρόνε, να γίνουμε φίλοι; Έλα να παίξουμε... Κάθε μέρα, μια νέα περιπέτεια.»

Το παιχνίδι της συγγραφέως με τον χρόνο δεν είναι μόνο μια αφηγηματική τεχνική για να παρακολουθήσουμε την ιστορία του Ζήση. Είναι η αποτύπωση της καθημερινής μάχης που δίνουν γιατροί και ασθενείς με αυτόν. Αλλά και οι γονείς και οι συγγενείς, που είναι συμπρωταγωνιστές, καθώς καλούνται να σπρώξουν ένα δυσβάσταχτο συναισθηματικό φορτίο.

Η Γ. Αλεξάνδρου επιλέγει να πει την ιστορία κινούμενη ανάμεσα σε δίπολα: παρελθόν-παρόν, φόβος-αισιοδοξία, μύθος-αλήθεια. Με λόγο αφαιρετικό, ποιητικό, με χιούμορ που εξισορροπεί το συναισθηματικό βάρος που κουβαλά το θέμα και αξιοποιώντας στο έπακρο τη δυνατότητα που χαρίζουν στην ιστορία τα σύμβολα. Το νοσοκομείο, ως Λευκό Κάστρο, χώρος αποκλεισμού και προστασίας ταυτόχρονα. Αν και περικλειστο, μέσα του η ζωή συνεχίζεται με τις χαρές και τις λύπες της. Βάλλεται από τα Μαύρα Βέλη της ασθένειας, που άλλοτε νικείται και άλλοτε επιστρέφει, γεννώντας φόβο. Μέσα στο Λευκό Κάστρο, οι μικροί ήρωες. Ο Νικήτας, η Ελπίδα, ο Σωτήρης - κάθε όνομα κι ένα σύμβολο αισιοδοξίας. Μαζί τους και ο Ζήσης. «Σκοτεινιάζουν το μυαλό και η καρδιά του όταν τα Μαύρα Βέλη κυριεύουν το κάστρο... Ο φόβος θεριεύει. Μέχρι να βάλει την κόκκινη μύτη και να κρατήσει με σταθερό χέρι το βιολί». Γιατί το φάρμακο του Ζήση, πέρα από την όποια συμβατική αγωγή, είναι το γέλιο που προκαλεί η κόκκινη μύτη του κλόουν που φορά και η παρηγορητική δύναμη της μουσικής που χαρίζει το βιολί. Και τα δύο μαζί γαλπνεύουν την ψυχή του μικρού ασθενή, αποσπούν την προσοχή του από τη νόσο και τον πόνο που, ίσως, τη συνοδεύει. Γι' αυτό και οι μικροί ήρωες δεν το βάζουν κάτω. Σβήνουν γενέθλια κεράκια και, παρά «το αδύναμο φου» της 5χρονης Ελπίδας, «οι ευχές γίνονται πολύχρωμη βροχή που βάφει το δωμάτιο».

Δίπλα στους μικρούς, οι άλλοι ήρωες, οι μεγάλοι. Η Χαρά και η Νίκη, οι νοσηλεύτριες αλλά και οι υπόλοιποι φροντιστές. Μπορεί να μην φοράνε τη στολή του Σούπερμαν, φοράνε όμως τη λευκή στολή της δοτικότητας, της προσφοράς, της αλληλεγγύης, της επίγνωσης της επαγγελματικής τους ιδιότητας. Και μπορεί να φοράνε μάσκα, αλλά το δικό τους χαμόγελο δεν κρύβεται, γιατί βρίσκεται στην ψυχή τους.

Η αναγνωστική εμπειρία χρωστά πολλά και στην εικονογράφηση. Το πορτοκαλί κυριαρχεί κατακλύζοντας τους λευκούς τοίχους των νοσοκομειακών δωματίων. Ένα δέντρο που από μαύρο γίνεται γκρι, ενώ μικραίνει και το μέγεθός του καθώς η ζωή κυριαρχεί. Κυρίαρχο, ωστόσο, εικαστικό μοτίβο είναι τα λουλούδια. Τρυπώνουν σε κάθε σελίδα και σταδιακά κυριαρχούν καθώς μέρα με τη μέρα η ζωή προχωρά και ανθίζει παρέα με την ελπίδα, που κι αυτή, σαν κόκκινο μπαλόνι σε σχήμα καρδιάς, γεμίζει τις ψυχές.

«Ζήση, τι θα γίνεις;»

«Αγάπη, τι θα γίνεις;»

Με ένα -και εικαστικό- σχήμα κύκλου η Γ. Αλεξάνδρου θα μας αποκαλύψει πώς τα συστατικά που νικούν τον φόβο και τον πόνο, που μετατρέπουν το επάγγελμα σε λειτουργήματα είναι η αγάπη και η ενσυναίσθηση.

Info

«Μια κόκκινη μύτη, ένα βιολί κι ένα όνειρο»

Συγγραφέας: Γιώτα Αλεξάνδρου

Εικονογράφηση: Francesca Cosanti

Εκδόσεις: Ελληνοεκδοτική

Ηλικία: από 5 ετών

Τιμή: 11,52 ευρώ